

MĚSÍČNÍK FRYŠTÁCKÉ FARNOSTI
19. ROČNÍK - PROSINEC 2021 - ČÍSLO 210

FARNÍČEK

Přejeme Vám pokojný Advent a požehnané vánoční svátky

ÚVODNÍ SLOVO

Milé sestry a bratři, čtenáři Farničku,

první neděli adventní jsme vstoupili do nového liturgického roku. Do těžkého a velice náročného období kovidového, ekonomického, politického i společenského ve mně silně rezonovala Ježíšova slova „vzpřimte se a zdvihněte hlavy, protože se blíží naše vykoupení“ z evangelia. A dnes o 2. neděli adventní znovu silná výzva: „Připravte cestu Pánu, vyrovnejte mu stezky!“ To jsou věty z Lukášova evangelia.

NOVÝ LITURGICKÝ ROK – CYKLUS „C“ – JE TOTIŽ ROKEM EVANGELIA SVATÉHO LUKÁŠE. Co nám dnes, o druhé neděli adventní říká toto evangelium? Kázání Jana Křtitele obsahuje v Lukášově podání několik originálních podnětů, skrze něž můžeme lépe pochopit smysl Janova poselství. V prvé řadě říká Lukáš o tom, že **na Jana sestoupilo „slovo“**: „uslyšel na poušti Boží slovo Jan“. Před touto událostí Božího „slova“ nás Lukáš slavnostně seznamuje s dějinnou situací: „V patnáctém roce vlády císaře Tiberia.“ To není náhodou. Příchod Božího slova k Janovi, je totiž zásadním okamžikem, v němž Boží slovo sestupuje do dějin lidstva – a ty se stávají dějinami spásy. Dnešní úryvek končí větou: „A každý člověk uzří Boží spásu.“

Bratři a sestry, velkou touhou mého srdce je, aby každý z vás v letošním adventu a o vánočních svátcích „uzřel Boží spásu“, aby se i vám, jako Janu Křtiteli (na poušti života) **dostalo (sestoupilo) Boží slovo.** K tomu je potřeba jedno, uposlechnout výzvu, kterou zaslechl svatý Augustin: „**Vezmi a čti!**“ Vzadu na stolečcích máte dvě velké pomůcky: Letáček nedělní liturgie a Průvodce adventem. A do celého roku 2022 Evangelium na každý den. Tak „vezmi a čti“ ať i na tebe Boží slovo sestoupí a tvůj život promění.

Bratři a sestry, přeji i vyprošuji v bdělosti a touze po Božím slově prožívanou dobu adventní a v radosti a vděčnosti celou dobu vánoční.

K tomu vám ze srdce žehná o. Josef.

ADVENTNĚ - VÁNOČNÍ SVÁTOST SMÍŘENÍ

			<i>zповědnice</i>	<i>mezi lavicemi</i>
Pátek	17. 12.	17 – 19	P. Jan Blaha	P. Josef Brtník
Sobota	18. 12.	17 – 19	P. Pavel Caha	P. Josef Brtník
Neděle	19. 12.	16 – 18	P. Jan Blaha	P. Josef Brtník

Jinak denně ½ hodiny před večerní bohoslužbou

JIŽ SE ZNOVU ROZSVÍTLA SVĚTLA**Adventně – vánoční poselství**

V našem městě Fryštáku a v mnoha dalších se opět rozzářila světla, většinou bez hromadné účasti lidí, která vyvolávají atmosféru vánoc. Mnohem dříve se však tato světla v různé podobě rozsvítila v supermarketech, „chrámech nové doby“, aby lidem vnutila své zboží. Církev ve svých kostelích začíná také rozvíhat zvláštní světlo, světlo svící na adventních věncích. Aby symbolikou přibývajících světla připravila věřící na prožití vánoc. Období zhruba čtyř týdnů před vánoce se v liturgii církve nazývá dobou adventní, adventem.

Co vlastně slovo advent znamená? Je z latinského slova adventus – tedy příchod, přicházení nebo přiblížení. Čeho nebo koho příchod věřící očekávají?

Adventní doba má v liturgii církve dvojí ráz, historický a eschatologický.

V tom historickém je to připomínka a oslava příchodu Božího Syna do lidských dějin vyjádřená slovy apoštola Jana takto. "Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi." a „Pravé světlo, které osvěcuje každého člověka, přicházelo na svět. Na světě bylo a svět povstal skrze ně, ale svět ho nepoznal. Do vlastního přišel, ale vlastní ho nepřijali. Všem, kdo ho přijali, dal moc stát se Božími dětmi.“

Vánoce jsou každoroční připomínkou a oslavou vtělení Božího Syna.

Eschatologický (konečný, završující) ráz je přípravou člověka, lidstva na nový, veřejný vstup Ježíše Krista do lidských dějin. Církev vyznává o Ježíši Kristu, nejen, že se stal skrze Marii člověkem, žil přes třicet let na území Palestiny, konal službu putujícího rabína a pak zemřel potupnou smrtí na kříži. Ale také vyznává, že třetího dne vstal z mrtvých, vstoupil na nebesa (do společenství s Bohem) a odtud přijde soudit živé i mrtvé.

Ten první příchod církev s vděčností oslavuje, na ten druhý se s bdělostí připravuje.

Ale mezi tímto dvojím „viditelným, veřejným,“ prožívá stále, skryté, mystické přicházení Božího Syna do srdcí lidí. Skrze slova Písma přichází světlo Pravdy, skrze svátosti církve oheň, teplo Boží lásky.

Světlo Kristovo skutečně jednou provždy proniklo tmu světa odvráceného od Boha. Betlémská událost, která z lidského pohledu nastala v jednom okamžiku lidských dějin, je z pohledu Božího věčně přítomná. Spolu s ukřižováním, zmrtvýchvstáním a dalšími událostmi z dějin spásy trvale vypovídá o tom, jak Bůh miluje člověka. Jenže my k nebi, které se otevřelo, musíme dojít. Nestačí, že kolem nás je světlo; nevypustíme-li je dovnitř sebe, bude v nás tma stále přebývat. V každém z nás se musí odehrát dějiny spásy - nestačí si je připomínat, oslavovat, nechat se oslovit atmosférou. Musíme osobně vyjít za hvězdou naší touhy, klanět se Dítěti, naslouchat rabbimu, stát pod jeho křížem, trpět s jeho matkou i odhalit prázdný hrob. Ne jenom „jako“ symbolicky, ale opravdu, osobně a bytostně. Pak nám do temnoty lidských dějin i našich osobních temnot zazáří světlo a budeme lidmi naděje, kteří mají před sebou úžasnou budoucnost.

Vzchopme se, zdvihněme hlavu, neboť se přiblížilo naše vykoupení.

o. Josef

ZEMŘEL OTEC EMIL MATUŠŮ, BÝVALÝ FRYŠTÁCKÝ DUCHOVNÍ SPRÁVCE

V sobotu 4. prosince se ve Fryštáku konal pohřeb P. Emila Matušů, SDB, který byl pochován do salesiánského hrobu na zdejším hřbitově. Otec Emil zemřel 26. listopadu 2021 v Krajské nemocnici Tomáše Bati ve Zlíně po pětidenní hospitalizaci s infarktem. Jeho odchod na věčnost byl neočekávaný – vždyť až do poslední doby působil aktivně jako farář v Prostějově – Vrahovicích, ačkoliv letos oslavil již 72. narozeniny. Protože tohoto salesiána má většina z nás ještě v živé paměti jako duchovního správce zdejší farnosti (*od jeho nástupu do Fryštáku zanedlouho uplyne již 20 let!*), uvádíme zde alespoň krátkou vzpomínku na něj.

Otec Emil se narodil 26. dubna 1949 v Trnavě u Zlína, dětství a mládí však již prožíval v tehdejší Gottwaldově (dnešním Zlíně), kde bydlel s rodiči. Zde také chodil do školy a vyučil se kuchařem. Po vyučení začal večerní studium na Střední všeobecně vzdělávací škole (obdobu dnešního gymnázia) v Gottwaldově, kterou ukončil maturitou v roce 1970. Poté se přihlásil ke studiu teologie na Cyrilometodějské bohoslovecké fakultě v Litoměřicích. Po druhém ročníku studia nastoupil dvouletou vojenskou prezenční službu v Terezíně.

Po jejím ukončení se vrátil zpátky do kněžského semináře, aby pokračoval dále ve studiu. Ještě před vstupem do kněžského semináře v Litoměřicích vstoupil tajně k salesiánům (*veřejná činnost řeholních společností byla totiž komunistickým režimem zakázána*). Věčné sliby složil tajně 4. ledna 1975. Kněžské svěcení přijal v Olomouci 25. června 1977 z rukou biskupa – apoštolského administrátora Josefa Vransy. Primiční mše svatá novokněze P. Emila Matušů se uskutečnila v neděli 3. července 1977 ve Zlíně. Jeho prvním kněžským působištěm se stal Holešov, kde byl čtyři roky kaplanem. K 1. 7. 1981 byl ustanoven administrátorem farnosti Hroznová Lhota, kde působil až do 30. června 1993. Odtud také vedl jako excurrento administrátor (dojíždějící duchovní správce) vedlejší farnost v Lipově (1990–1993). A zde také poprvé veřejně vystoupil jako salesiánský kněz. K 1. 7. 1993 byl uvolněn z diecézní služby a povolán do pražské arcidiecéze, kde byl jmenován ředitelem salesiánské bohoslovecké komunity v Praze–Dejvicích. Po dvou letech se tato komunita přesunula do Prahy–Kobylis, kde se otec Emil stal také duchovním správcem místní farnosti. Jeho zásluhou došlo k rozšíření kostela o severní a západní přístavbu. K 1. dubnu 2002 se znovu vrátil do duchovní správy v olomoucké arcidiecézi, kde ho arcibiskup Jan Graubner jmenoval administrátorem ve Fryštáku. Vystřídal zde salesiána otce Karla Herbsta, který byl ustanoven pražským světícím biskupem. I když otec Emil ve Fryštáku působil jen tři roky, pro zdejší kostel a farnost se mu podařilo zrealizovat několik věcí, viditelných až do dneška. **Mimo jiné byl „duchovním otcem“ tohoto časopisu, jehož první číslo vyšlo v prosinci 2002, a příští rok tak oslaví již 20 let své existence.** Kromě toho se otci Emilovi podařilo zrealizovat nákladnou opravu závěsného systému kostelních zvonů a zahájil také opravu varhan. V roce 2005 se pak stal farářem ve Slušovicích, odkud vedl jako excurrento administrátor také trnavskou farnost. Po 14 letech se přesunul do komunity salesiánů sv. Jan Boska v Prostějově, odkud jako farář od 1. 9. 2019 spravoval farnost Prostějov–Vrahovice a zároveň byl také excurrento administrátorem ve Smržicích.

ZA CÍRKEV SYNODÁLNÍ

„Putující Boží lid“: tento pohled na nás, křesťany, nabízí hlavní logo nadcházejícího synodálního procesu. Jsme společně na cestě, celkově v dějinách i v konkrétnosti našich jednotlivých životů. Toto společné putování tvoří všichni, kdo byli skrze křest přivtěleni k tomu Božímu lidu v průběhu celých dějin lidstva.

Mohutný strom, oplývající moudrostí a září, se tyčí do nebes. Jako znamení života a naděje je vyjádřením Kristova kříže. Skrze něj je nadnášena eucharistie, zářící jako slunce. Příčná ramena, otevřená jako ruce nebo křídla, jsou odkazem na Ducha Svatého. Boží lid zde vyobrazený nestojí na místě: je lidem v pohybu, přesně tak, jak vyjadřuje původ slova synoda, tj. „společné putování“. Boží lid je sjednocen stromem života, který do nich vdechuje život a od nějž vychází toto společné putování. **15 postav shrnuje celé lidstvo v odlišnostech životních situací jednotlivých generací a původu.** Tento aspekt je zdůrazněn rozmanitostí barev postav, které samy o sobě jsou odrazem radosti. Mezi osobami v této skupině není žádná hierarchie, všechny se nachází na stejné úrovni: mladí, senioři, muži, ženy, mladiství, děti, laici, řeholníci, rodiče, manželé, jednotlivci. Biskup a řeholní sestra nestojí tváří v tvář ostatním, ale kráčí společně s nimi. Na prvních místech tohoto zástupu kráčí děti a mladiství.

Tak, jak o tom hovoří Ježíš v Evangelii: „Velebím tě, Otče, Pane nebes i země, že jsi tyto věci skryl před moudrymi a rozumnými, ale zjevil jsi je maličkým.“ (Mt 11,25) **Jakou podobu má toto naše společné putování do Božího království? Na tuto otázku nám odpovídá motto pod grafikou: je to podoba synodální církve. Tedy církve, která je prožívána jako společenství skrze spoluúčast v uskutečňování vlastního poslání:** „Jděte do celého světa a hlásejte evangelium“ (Mk 16,15).

Synodální proces je ve své podstatě procesem duchovním. Nejde zde v první řadě o dovednou organizaci debat, během kterých půjde o sbírání užitečných dat o životě křesťanů. Synodální proces znamená zcela novou příležitost, kdy budeme moci v životě církve zakusit, že jako jeden putující Boží lid všichni společně kráčíme kupředu na cestě do Božího království. Je to proces duchovní, protože **na této cestě se máme snažit rozpoznat, co v této chvíli od své církve chce její Pán. On pak k nám stále promlouvá skrze Ducha Svatého,** tedy skrze téhož Ducha, který sestoupil na první učedníky v den Letnic a který byl každému pokřtěnému darován v okamžiku křtu.

Tento synodální proces se odvíjí od jedné důležité skutečnosti: skrze křest jsme přijali podíl na prorockém, neboli učitelském, poslání Ježíše Krista. Každý z nás se stal živým chrámem Božího Ducha, a to ne proto, že bychom byli lepšími, dokonalejšími než ostatní, ale proto, že jsme byli Božím Duchem proměněni. A proto skrze nás Boží Duch také může a chce promlouvat. **Tím, že jsme pozváni se zapojit do synodálního procesu, jsme pozváni do zkušenosti přítomnosti a působení Ducha Svatého v životě církve,** a to v jejím konkrétním společenství, v nás samotných, v našich bratřích a sestřích. A také se otevřít tomu, jak Duch Svatý, který vane, kam chce, působí i v celé rodině lidstva. **Můžeme říct, že celé církvi jsou v tomto okamžiku nabídnuta duchovní cvičení. Znamená to, že se před námi otevírá zcela mimořádný čas milosti, ve kterém k církvi, a to znamená ke každému z nás, může promlouvat Duch Svatý. Podmínkou z naší strany je, že se tento hlas budeme snažit rozpoznat a pozorně mu budeme naslouchat.**

Vybral o. Josef

AMORIS LAETITIA (RADOST Z LÁSKY)

POSTSYNODÁLNÍ APOŠTOLSKÁ EXHORTACE O LÁSCE V RODINĚ

ŘÍM 2016 – (ČESKY PAULÍNKY 2016)

Co předcházelo: Přípravná synoda o rodině a jejím poslání 2014.

Dlouhý seriál katechezí papeže Františka od 17. 12. 2014 do 27. 12. 2015

Biskupská synoda na téma: „POVOLÁNÍ A POSLÁNÍ RODINY V CÍRKVI A VE SVĚTĚ“, říjen 2015.

My máme ve Farníčku papežovy katecheze a v kostele promítání papežových videoposelství o rodině vždy 1x měsíčně – 3. pátek po večerní bohoslužbě.

2. Katecheze - Rodina: MATKA

Katecheze papeže Františka, generální audience (7. 1. 2015)

Dnes budeme pokračovat katechezí o církvi, a přemýšlet o matce církvi.

Církev je matka, naše svatá matka církev.

V těchto dnech nám liturgie církve klade před oči ikonu Matky Boží, Panny Marie. První den roku je slavnost Matky Boží a potom následuje slavnost Zjevení Páně, připomínka příchodu mudrců. Evangelista Matouš píše: „Vstoupili do domu a spatřili dítě s jeho matkou Marií, padli na zem a klaněli se mu“ (Mt 2,11). Je to matka, která po jeho porodu představuje Syna světa. Ona nám dává Ježíše, ukazuje nám Ježíše, umožňuje nám spatřit Ježíše.

Pokračujeme v katechezích o rodině a v rodině je matka. Každý člověk vděčí za svůj život matce a mnoho jí vděčí téměř vždycky za svůj další život, za lidskou a duchovní formaci. A třebaže je matka symbolicky vynášena množstvím poezie a spoustou krásných věcí, které se o matce říkají, není jí dopřáváno sluchu, nedostává se jí pomoci v každodenním životě a její ústřední postavení ve společnosti je málo bráno v úvahu. Ochota matek, obětovat se pro děti bývá dokonce využívána, aby se „ušetřilo“ na sociálních výdajích. **I v křesťanské komunitě se někdy stává, že matka není dostatečně brána v potaz a málo se jí naslouchá. Přece však je středem života církve Ježíšova Matka. Matkám ochotným k mnoha obětem pro svoje děti a nezřídka i pro děti druhých by se asi mělo dostávat více sluchu.** Je třeba více chápat jejich každodenní boj, když se snaží být efektivní v práci a pozorné a vnímavé v rodině. Je třeba lépe chápat, po čem matky touží, když usilují o lepší a autentičtější plody svojí emancipace. Matka s dětmi má vždycky nějaké problémy, vždycky má práci. Vzpomínám si, že doma, kde nás bylo pět dětí, jedno chtělo něco, druhé myslelo na něco jiného, a ubohá maminka chodila od jednoho ke druhému. Byla však šťastná a dala a nám toho hodně. **Matky jsou nejúčinnější protilék na šířící se sobecký individualismus. Individuum znamená to, co nelze dělit. Matky se však dělí, jakmile přijmou dítě, aby je přivedly na svět a vychovaly.** Právě matky nejvíce nenávidí válku, která zabíjí jejich děti. Častokrát myslím na matky, které dostaly dopis, ve kterém jim bylo oznámeno, že jejich syn padl při obraně vlasti. Ubohé ženy. Kolik jen trpí tyto matky! Ony dosvědčují krásu života. Arcibiskup Romem říkával, že matky žijí „mateřským mučednictvím“.

V homilii na pohřbu jednoho kněze zavražděného eskadrami smrti řekl s odkazem na Druhý vatikánský koncil: „Všichni musíme být připraveni zemřít pro svoji víru, i když se nám této cti od Pána nedostane.“

DOKONČENÍ

Dát život neznamena jenom být zabit. Dát život, mít mučednického ducha znamená splnit povinnost, mlčky v modlitbě poctivým plněním povinností v každodenním mlčení života, postupným dáváním života. Ano, jako to činí matka, která bez bázně, v jednoduchosti mateřského mučednictví počne ve svém lůně dítě, přivede je na svět, kojí, chová je a něžně se o ně stará. Tak se dává život. Je to mučednictví." Tolik citát. Ano, být matkou neznamena jenom přivést dítě na svět, nýbrž je to také životní volba. Co volí matka? Jaká je volba matky? **Životní volbou matky je darovat život. A to je velkolepé, to je krásné! Společnost bez matek by byla nelidská, protože matky dovedou vždycky v nejhorších momentech dosvědčovat něhu, oddanost, mravní sílu.** Matky často předávají také nejhlubší smysl náboženské praxe. V prvních modlitbách, v prvních gestech zbožnosti, které se dítě naučí, je vepsána hodnota víry v život lidské bytosti. Je to poselství, které věřící matky umějí předávat bez mnohého vysvětlování. To přijde potom, avšak zárodek víry spočívá v oněch prvních nejdrahocennějších momentech. **Bez matek by nejenom nebyli noví věřící, ale víra by ztratila značnou část své jednoduché a hluboké vřocnosti.** A spolu s tím vším je církev naší matkou. Nejsme sirotci, máme matku! Matku Boží. Matku církev a naši matku. Nejsme sirotci, jsme děti církve, jsme děti Matky Boží a jsme děti našich matek. **Drahé maminky, díky za to, co jste v rodinách a za to, co dáváte církvi a světu. A tobě, milovaná církvi díky, že jsi matkou. A tobě Maria, matko Boží, díky, že nám ukazuje Ježíše. Za to díky všem maminkám!**

CO JE PRAVDA?

„Já jsem se proto narodil a proto jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě. Každý, kdo je z pravdy, slyší můj hlas.“ (J 18,37)

Ježíš mluví o pravdě. Co je to pravda? V první řadě je to slovo, které používáme velmi často skoro bezmyšlenkovitě a to v různých souvislostech. Hledala jsem, co slovo pravda znamená. A našla jsem následující dvě definice: „tvrzení odpovídající skutečnosti“ nebo také „skutečnost, jenž se nedá přesně určit slovy“. Zvláštní - tolikrát jsem slyšela různé „pravdy“, které těmto definicím vůbec neodpovídaly...

Myslím, že slovo pravda používáme přespříliš často pro podpoření svého názoru nebo přesvědčení. A to bez hlubšího zkoumání a ověření! A tím pak bohužel opravdové pravdě ubíráme na hodnotě. Když slyšíme nebo sami hlásáme nejrůznější „pseudopravdy“, stáváme se časem nedůvěřivými a možná už těžko rozlišujeme, co skutečně je a co není pravdivé. A pak můžeme bohužel volit různé strategie – můžeme věřit všemu, nebo naopak ničemu, můžeme na hledání pravdy rezignovat, být ke všemu skeptičtí. Možná nakonec dojdeme i k tomu, co tak často slyším: „Nemůžeš věřit nikomu, jen sám sobě.“ Opravdu to tak je? Nezapomínáme na někoho? Vždyť Ježíš vydal svědectví o skutečné pravdě. Jestliže nevěříme nikomu, znamená to, že ani Jemu? Srovnáváme naše lidské, omezené, pravdy s tím, s čím přišel Ježíš na tento svět? On je Alfa i Omega. Začátek, konec i všechno mezi tím. V jeho blízkosti máme možnost být blízko i pravdě. Pravda je jeho součástí. Jemu můžeme věřit.

STABILITA MANŽELSTVÍ SPOČÍVÁ V PŘEKONÁVÁNÍ KRIZÍ

KAŽDÉ MANŽELSTVÍ PROCHÁZÍ ZMĚNAMI

Velmi nebezpečným ideálem pro manželství je jakýsi „ideál nehybnosti“. Představa, že oba dva a jejich vztah zůstanou navždy beze změny. Vzhledem k tomu, jak se mění vnější okolnosti života manželů a rodiny i vnitřní situace v rodině, je ideál „neměnnosti“ nereálný, až nebezpečný. Bohužel může být také podpořen špatným chápáním nerozlučnosti manželství, ke které se snoubenci rozhodují při vstupu do manželství. Nerozlučnost manželství nemůže znamenat jakési „zkamenění“ vztahu, kdy se jeden nebo druhý či oba nemusí o nic snažit, nic měnit a v ničem růst, protože „se přeci vzali natrvalo“. Je to vlastně naopak – naplnění rozhodnutí žít nerozlučně manželství vyžaduje stálou „práci“ na překonávání toho, co by manžele rozdělovalo nebo co jednoho či druhého, a tedy i celý manželský vztah neúnosně zatěžuje, a podporování toho dobrého.

KAŽDÉ MANŽELSTVÍ PROCHÁZÍ KRIZÍ

Každý manželský pár se musí na své životní cestě vyrovnávat s obtížemi, případně i s větší krizí. Přesvědčení, že „nám se to nemůže stát“, patří spíše do období prvního zamilování než do seriózních úvah manželů. Proto je třeba opakovat, že ani krize ani obtíže neznehodnocují lidský život beze zbytku. Jsou sice nežádoucí, ale je také pravdou, že stabilita manželství a jeho hodnota nespočívá v prvé řadě v nepřítomnosti obtíží a krizí, ale v jejich úspěšném překonání. Do manželství vstupují a v manželství žijí živí lidé, nikoli sfingy, které se nijak nehýbou a nemění.

„ZARUČENÉ RECEPTY“ PRO ZVLÁDNUTÍ TĚŽKOSTÍ

Každé manželství je originální, muž i žena jsou neopakovatelní jedinci, a proto „zaručené recepty“ na řešení obtíží a krizí bývají málo účinné, ne-li škodlivé. Přesto se zde odvážíme formulovat několik požadavků, jejichž naplňování by mělo usnadnit nebo umožnit bez velkých škod překonat problémy, které různé životní etapy a přechody z jedné etapy do druhé přinášejí.

Je tedy třeba:

- **dovolovat životnímu partnerovi měnit se;**
- **připustit, že na stejné podněty nereagují oba stejně;**
- **snažit se pochopit důvody změn v chování a postojích životního partnera s tím, že pochopit není totéž, co souhlasit;**
- **připustit, že jeden z partnerů může prožívat krize osobní identity, vzájemného vztahu nebo víry, ačkoli je druhý neprožil či neprožívá a mohou se mu zdát třeba i nicotné;**
- **počítat s dalšími změnami v životě jednotlivce, páru i rodiny, a to k lepšímu i k horšímu, a chtít je zvládnout, ne odstranit;**
- **vidět lidský život v perspektivě vzkříšení, tedy ne jen ohraničený narozením a smrtí;**
- **hledat u Boha spíše sílu k zvládnutí toho, co je obtížné, než ho modlitbou přesvědčovat, aby změnil toho druhého.**

*Aleš Opatrný, O nesnázích v manželství
Vydalo Karmelitánské nakladatelství*

SVATÝ JOSEF A PROSTŘEDÍ, VE KTERÉM ŽIL

*Série katechezí papeže Františka o svatém Josefovi
k vyvrcholení roku jemu věnovanému.*

Tato katecheze byla uvedena biblickým úryvkem z proroka Micheáše: A ty, Betléme Efratský, ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody, z tebe mi vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli.

Dne 8. prosince 1870 prohlásil blahoslavený Pius IX. svatého Josefa za patrona všeobecné církve. 150 let po této události prožíváme zvláštní rok věnovaný svatému Josefovi a v apoštolském listě Patris corde jsem shromáždil několik úvah o jeho osobě. Nikdy předtím nám nemohl být více oporou, útěchou a vedením, než v této době poznamenané globální krizí složenou z řady různých faktorů. Proto jsem se rozhodl věnovat mu sérii katechezí, které nám, jak doufám, pomohou nechat se osvětit jeho příkladem a svědectvím. Několik týdnů budeme mluvit o svatém Josefovi. V Bibli je více než deset postav, které nesou jméno Josef. Nejvýznamnější z nich je syn Jáкова a Ráchel, který se z otroka stal po faraónovi druhou nejdůležitější osobou v Egyptě (srov. Gn 37--50). Jméno Josef v hebrejštině znamená "Bůh rozmnožuje. Bůh dává růst". Je to přání, požehnání založené na důvěře v prozřetelnost, které se týká zejména plodnosti a růstu dětí. Právě toto jméno nám odhaluje podstatný aspekt osobnosti Josefa Nazaretského. Je to člověk plný víry v Boží prozřetelnost a důvěřuje v ni.

Každý jeho čin, o němž vypráví evangelium, je veden jistotou, že Bůh "dává růst", že Bůh "zvětšuje", že Bůh "přidává", tedy že Bůh zajišťuje pokračování svého plánu spásy. A v tom se Josef z Nazareta velmi podobá Josefovi z Egypta. Důležitou roli pro pochopení postavy Josefa hrají také hlavní geografické odkazy na Betlém a Nazaret.

Ve Starém zákoně se město Betlém nazývá Bet Lechem tedy „Dům chleba“, nebo také Efrata, podle kmene, který se zde usadil. V arabštině však název znamená „Dům masa“, pravděpodobně kvůli velkému počtu stád ovci a koz v oblasti. Není náhodou, že když se Ježíš narodil, pastýři byli prvními svědky této události (srov. Lk 2,8-20). Ve světle Ježíšova příběhu tyto narážky na chléb a pokrm odkazují na tajemství eucharistie: Ježíš je živý chléb, který sestoupil z nebe (srov. J 6,51). On sám o sobě řekne: "Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný" (J 6,54). Betlém je v Bibli zmíněn několikrát, a to už v knize Genesis. Betlém je také spojen s příběhem Rút a Noemi, který je popsán v malé, ale nádherné knize Rút. Ta porodila syna jménem Obed, který zase zplodil Jesseho, otce krále Davida. Z Davidova rodu pocházel i Josef - Ježíšův zákonný otec. Tehdy prorok Micheáš předpověděl o Betlémě velké věci: "A ty Betléme Efratský ačkoli jsi nejmenší mezi judskými rody. Z tebe vzejde ten, jenž bude vládcem v Izraeli" (Mi 5,1). Evangelista Matouš toto proroctví převezme a spojí ho s Ježíšovým příběhem jako jeho zjevné naplnění. Ve skutečnosti si Boží Syn nevybral za místo svého vtělení Jeruzalém, ale Betlém a Nazaret, dvě odlehlé vesnice, daleko od hluku historie a mocí doby.

Dokončení na následující straně

SVATÝ JOSEF A PROSTŘEDÍ, VE KTERÉM ŽIL – DOKONČENÍ

Přesto byl Jeruzalém městem milovaným Hospodinem (srov. Iz 62,1-12), "svatým městem" (Dn 3.28), vyvoleným Bohem, aby v něm přebýval (srov. Zach 3,2; Ž 132,13). Zde totiž sídlili učitelé Zákona, zákoníci a farizeové, velekněží a starší lidu (srov. Lk 2,46; Mt 15,1; Mk 3,22; J 1,19, Mt 26,3). **Proto nám volba Betléma a Nazareta říká, že Bůh dává přednost periferii a okraji. Ježíš se nenarodil v Jeruzalémě u dvora... Ne, narodil se na periferii a na této periferii strávil svůj život až do svých 30 let, kdy pracoval jako tesař, podobně jako Josef.** Ježíš dává přednost periferiím a okrajovým oblastem. Nebrat vážné tuto skutečnost se rovná nebrat vážně evangelium a Boží dílo, které se stále projevuje na geografických a existenciálních periferiích. **Pán vždy působí skrytě na periferiích, dokonce i v našich duších, na okrajích duše, v pocitech, možná v pocitech, za které se stydíme, ale Pán je tam, aby nám pomohl jít kupředu.** Ježíš zejména vyhledává hříšníky, vstupuje do jejich domovů, promlouvá k nim a vyzývá je k obrácení. A to mu také vytýkají: "Ale podívejte se na tohoto Mistra," říkají znalci Zákona, "podívejte se na něj – jí s hříšníky a znečišťuje se. Chodí vyhledávat ty, kteří se zla nedopustili, ale trpí jím: nemocné, hladové, chudé, ty nejmenší. Ježíš jde vždy směrem k periferiím. **A to by nám mělo dodat velkou důvěru. Protože Pán zná okrajové části našeho srdce, okrajové části naší duše, okrajové části naší společnosti, našeho města, naší rodiny, tedy tu poněkud skrytou část, kterou neukazujeme, možná ze studu. V tomto ohledu se tehdejší společnost od té naší příliš neliší. I dnes existuje centrum a periferie.** A církev ví, že je povolána hlásat radostnou zvěst počínaje od periferií. Josef, tesař z Nazareta, který věří v Boží plán pro svou budoucí mladou nevěstu i pro sebe, připomíná církvi, aby upřela svůj pohled na to, co svět záměrně přehlídá. Dnes nás Josef učí toto: **"Nedívej se tolik na věci, které svět chválí, dívej se do koutů, dívej se do stínů, dívej se na periferie, na to, co svět nechce"**. Každému z nás připomíná, abychom přikládali důležitost tomu, co ostatní zavrhnou. V tomto smyslu je skutečně mistrem podstatného: připomíná nám, že to, co je skutečně hodnotné, nepřitahuje naši pozornost, ale vyžaduje trpělivé rozlišování, aby to bylo objeveno a oceněno. Zjistěte, co je cenné. **Prosme ho, aby se přimlouval za to, aby celá církev znovu získala tento vhled, schopnost rozlišovat a oceňovat to, co je podstatné. Začněme znovu od Betléma, začněme znovu od Nazareta.** Proto bych chtěl poslat vzkaz všem mužům a ženám, kteří žijí v nezapomenutějších geografických periferiích světa nebo žijí v situacích existenční tísně. Kéž ve svatém Josefovi najdete svědka a ochránce, ke kterému můžete vzhlížet.

Můžeme se k němu obrátit s touto modlitbou, která je sice "podomácku vyrobená", ale vychází ze srdce:

Svatý Josefe, ty, který jsi vždy důvěřoval Bohu a rozhodoval jsi, veden jeho prozřetelností, uč nás, abychom se tolik nespolehali na své vlastní plány, ale na jeho plán lásky.

Ty, který pocházíš z periferie, pomoz nám obrátit náš pohled a dávat přednost tomu, co svět zavrhuje a odsouvá na okraj.

Utěšuj ty, kteří se cítí osamělí, a podporuj ty, kteří v tichosti pracují, aby bránili lidský život a důstojnost.

Amen.

*Přeložil Petr Vacík
Text zvýraznil o. Josef*

- 5.12. 2.neděle adventní
 6.12. Památka svatého Mikuláše
 7.12. Památka svatého Ambrože
 8.12. Slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie
 12.12. 3.neděle adventní
 13.12. Památka svaté Lucie
 14.12. Památka svatého Jana od Kříže
 19.12. 4.neděle adventní
 24.12. Štědrý den
 25.12. Boží hod vánoční
 26.12. Svátek svaté Rodiny
 27.12. Svátek svatého Jana, apoštola

BOHOSLUŽBY VE VÁNOČNÍM OBDOBÍ

Pátek 24. 12.	Pro rodiny s dětmi - koledová	16.00
	Pro „milovníky“ noci	22.00
Sobota 25. 12.	Slavnost Narození Páně	8.00 a 10.00
	Živý betlém – farní dvůr	16.00
Neděle 26. 12.	(Svátek svaté Rodiny)	
	Obnova manželských slibů	8.00 a 10.00
Pátek 31. 12.	Na poděkování za uplynulý rok	17.00
Sobota 1. 1.	Slavnost Matky Boží, Panny Marie	8.00 a 10.00
Neděle 2. 1.	2. neděle po Narození Páně	8.00 a 10.00
Čtvrtek 6. 1.	Zjevení Páně	18.15
Neděle 9. 1.	Křtu Páně	8.00 a 10.00

BIBLICKÉ ZÁZRAKY- TEST

*Dokážete správně odpovědět na otázky týkající se biblických zázraků.
Pomoci Vám mohou biblické citace, nebo nápověda.*

Co se stalo, když stál Mojžíš s Izraelity před Rudým mořem?

***Ex 14, 21-30**

Jaký zázrak udělal Ježíš v Káni Galilejské?

***Jan 2, 1-12**

Jaký zázrak se odehrál v městě Naim?

***Lk 7, 11-17**

Jaký zázrak udělal Ježíš, když měl k dispozici 5 chlebů a 2 ryby?

***Jan 6, 1-14**

Jaký zázrak se odehrál v rodině apoštola Petra?

***Mt 8, 14-15**

Jaký zázrak udělal spící Ježíš, když se apoštolové báli na lodi, že zahynou?

***Mt 8, 23-27**

Jaký zázrak udělal Ježíš pro představeného synagogy?

***Mk 5, 35-45**

Jaký zázrak udělal Ježíš v rodině Marie a Marty?

***Jan 11, 1-44**

Jednoho člověka spustili před Ježíše střechou domu. Co se pak událo?

***Mk 2, 3 -12**

Co je největším Ježíšovým zázrakem?

***Mt 28, 6**

Nápověda:

***nasycení zástupů, proměnění vody ve víno, rozestoupení moře,
vzkříšení dcery, vzkříšení Lazara, vzkříšení syna vdovy, utišení bouře,
uzdravení ochrnutého, uzdravení tchýně, zmrtvýchvstání.***

FARNÍČEK – ZPRAVODAJ FARNOSTI SV. MIKULÁŠE VE FRYŠTÁKU

Redakční rada: P. Josef Brtník, Mgr. Pavel Nášel

VYCHÁZÍ MĚSÍČNĚ, URČENO PRO VNITŘNÍ POTŘEBU, NEPRODEJNÉ

ŘÍMSKOKATOLICKÁ FARNOST FRYŠTÁK, P. I. STUHLÉHO 25,

763 16 FRYŠTÁK, TEL: 577 911 005

E-mail: farnicek@post.cz, internet: <http://www.farnostfrystak.cz>.

UZÁVĚRKA PRO VAŠE PŘÍSPĚVKY VŽDY DO 20. DNE V MĚSÍCI

VYŠLO 4. 12. 2021 V NÁKLADU 200 KS.